

soudu výpočty podlahových ploch celé dražebně prodávané nemovitosti v poměru k podlahové ploše provozované živnosti.

Jakkoliv se jednalo o dražbu ideální šestiny nemovitosti, rozhodly soudy, že k posouzení otázky výlučnosti nebo převážnosti a tudíž k přiznání či nepřiznání výsadního pořadí, jest uvažovati o celé realitě bez ohledu na to, že jen část jest dražebně prodávána.

Dr. J. R. Jeništa.

Z judikatury vrchního soudu v Praze:

1. Oprávnění odmítnouti přijetí žaloby pro nesprávné označení adresáta (§ 109 c. ř. s.).

Vrchní soud v Praze zamítl odvolání, vznesené z důvodu zmatečnosti, z těchto důvodů:

Žalovaný odepřel přijmouti zásilku, obsahující žalobu, jen proto, že byla označena adresou: »Otto Krämer, redaktor v P. I., M. ul. čís. 4«, místo správného prý »Maxmilian Otto Kremer«, a v odvolání dovozuje, že i když snad bylo provedeno náhradní doručení, stalo se tak neprávem.

Odvolací soud nesdílí tento názor a naopak má za to, že tu šlo jen o nepatrnou nepřesnost adresy, která však nemohla vzbuditi v žalovaném naprosto žádnou pochybnost, že se zásilka týká jeho osoby.

To jest vidno i z té okolnosti, že zásilku, obsahující rozsudek, pak již žalovaný přijal, třebas tak učinil s poznámkou, že se nejmenuje Krämer, nýbrž Kremer.

Žalovaný odepřel tudíž přijetí žaloby bez podstatného důvodu a její uložení na poště nutno pokládati ve smyslu § 109 c. ř. s. za náležité doručení.

(Rozh. ze dne 11. února 1936, Co II 108/36.)

2. a) Odpovědnost chovatele psa, §§ 1320, 1302 o. z. o., b) § 226 c. ř. s.

V obou stolicích vyhověno žalobě o náhradu škody 5014 Kč z důvodu nenáležitého opatření psa. Z důvodů vrchního soudu:

Ad a). Odvolatel poukazuje k tomu, že žalovaný přivázal psa k boudě na pevný řetěz asi 1 m dlouhý a že takto psa náležitě opatřil; opatřovati psa náhubkem nebylo podle odvolatele ani nutné ani účelné, ježto pes nebyl zlé povahy a žalovaný mohl a musil počítati s tím, že rodiče věnují dvouletým dětem potřebnou péči. Než naproti tomu prvý soud zdůrazňuje, že žalovaný pronajal byt cizí rodině s dětmi a dovolil, aby si děti hrály na dvoře, kde byl pes. Vezmou-li se tyto okolnosti v úvahu, nelze přisvědčiti odvolateli, že pes byl řádně opatřen.

Chovatel zvířete jest podle judikatury nejvyššího soudu povinen je opatřiti tak, jak lze na něm rozumně žádati, hledě k přirozené povaze zvířete a k okolnostem, za kterých jest zvířete používáno. Když žalovaný dovolil malým dětem přístup na dvůr, kde je pes, měl učiniti zvláštní opatření, aby pes nemohl dětem

ublížití, neboť nesmí jen počítati s tím, že rodiče věnují dětem potřebnou péči, nýbrž i s dětským nerozumem, který může lehce zavinití, že děti se dostanou přes péči rodičů do nebezpečné blízkosti psa, ba měl pamatovati i na to, že dohled rodičů může někdy selhati, ať vinou rodičů, či bez jejich viny. Chovatel psa nemůže se sebe svaliti odpovědnost poukazem na nedostatek dohledu nad dětmi, nýbrž má zameziti dětem přístup ke psu, což se může státi různým způsobem, na př. nějakou ohradou nebo umístěním psa do zvláštní místnosti aneb konečně tím, že se dá psu náhubek. Proto odvolací soud uznává v souhlasu se soudem nalézacím, že je tu zavinění na straně žalovaného, jakož i příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a poškozením žalobce.

Odvolatel se snaží dovoditi, že nehodu zavinila matka žalobcova nedostatečným dozorem nad poraněným dítětem. Než první soud správně uznal, že tato námitka nemá význam pro poměr žalovaného k žalobci, ježto žalovaný ručí i pro případ spoluzavinění matky dítěte za všechnu škodu solidárně.

Ad b). Nelze přisvědčiti ani názoru odvolatelovu, že žádání žalobcovo jest neurčité a že první soud rozhodl ultra petitem. Žalobce žádal 15.000 Kč za bolestné, porušení nervové soustavy, zohyzdění a znetvoření obličeje a jiné útraty. Jest ovšem pravda, že toto žádání zvlášť nespecifikoval; avšak z toho ještě nevyplývá, že by petitem nevyhovovalo ustanovení § 226 c. ř. s., podle kterého má žaloba obsahovati určitou žádost; vždyť žalobce určil ciferně svoji žádost, žádaje 15.000 Kč. Když pak první soud uznal, že žalobce má nárok jen na bolestné, nepotřeboval ke svému rozhodnutí specifikaci a také nerozhodl ultra petitem, neboť přisoudil toto bolestné v rámci celkového žádání. Nelze souhlasiti s názorem, že není patrné z obsahu žaloby, zda žalobce požadoval částku 5014 Kč jménem bolestného; takový výklad není odůvodněn pravidly ani gramatickými ani logickými. Ze stylisace žalobního petitu i z kontextu žaloby vyplývá naopak, že žalobce žádá 15.000 Kč jménem bolestného v širším slova smyslu, což stačí.

(Rozhodnutí ze dne 6. září 1935, Co VII 70/35.)

3. Z á k o n n á d o m n ě n k a podle § 19, odst. 3. směn. z., že směnečník, který se podepíše beze vší výhrady na přední straně směnky, platí za přijatele, se nedá vyvracetí důkazem, že podle ujednání se měl podepsati jako směnečný rukojmí.

Z důvodů odvolacího soudu:

Odvolací soud přejímá zjištění, že žalovaná v čase, kdy podepisovala zažalovanou směnku, byla na ní uvedena v adrese. Poněvadž podle toho byla směnečníkem a podepsala směnku beze vší výhrady na přední straně, platí vzhledem k předpisu § 19, odst. 3. směn. zák. za přijatelku. Tato zákonná domněnka se nedá vyvracetí dokazováním, že se žalovaná měla podle ujednání po-